

Nr 420.

Av herr **Andersson** i Fiskebäckskil, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 317, med förslag till stater för lantbruksstyrelsen, statskonsulenter och statens fiskeriadministration m. m.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 317, med förslag till stater för lantbruksstyrelsen m. m. får jag väcka följande motion.

Propositionen grundar sig på ett av särskilda sakkunniga den 19 januari 1918 avgivet betänkande.

De sakkunniga ha även på grund av en riksdagens skrivelse i ärendet den 7 juni 1916 haft att utreda frågan om fiskeriadministrationens omorganisation. Vid denna utredning hava de bland annat kommit till den uppfattningen, att den centrala ledningen av fiskeriärendenas handläggning alltjämt bör förläggas till lantbruksstyrelsen och ej, såsom ifrån olika håll satts i fråga, till en särskild fiskeristyreelse, en uppfattning, vartill Kungl. Maj:t i propositionen anslutit sig. De skäl, varpå de sakkunniga grunda denna sin mening, synas mig vara föga bärande. Utan att närmare behöva motiveras torde det vara klart, att det måste för ett fruktbärande arbete vara synnerligen olämpligt att inom samma styrelse förena fisket och jordbruket, vilka näringsgrenar inbördas ej hava några beröringspunkter.

Till det av lantbruksstyrelsen i ärendet avgivna yttrandet hava också tre av styrelsens ledamöter och bland dem styrelsens ende sakkunniga, byråchefen för fiskeriärenden, fogat en reservation, vari utförligare motiveras skälen för inrättandet av en särskild fiskeristyreelse.

En förklaring till det av de sakkunnige i detta avseende uppnådda resultatet torde möjligen kunna sökas däri, att de intaga den stånd-

punkten, att det administrativa och det vetenskapligt utredande arbetet inom centralmyndigheter böra noga isärhållas. Denna uppfattning kan jag ej dela. Tvärtom synes det mig vara så, att dessa båda grenar av statens verksamhet till fiskets förkovran stå i det närmaste samband med varandra och därför inom förvaltningen ej böra skiljas åt. Det administrativa arbetet måste nämligen vara baserat på de vetenskapliga undersökningarnas resultat, varför ett till fullo fruktbringande arbete av de båda verksamhetsgrenarna kan förväntas, endast om de äro nära förenade inom förvaltningen, varförutom kravet på de vetenskapliga undersökningarnas läggning så, att de verkligen inriktas på lösningen av frågor, som äro av vikt för fiskerinäringen, ej kan med säkerhet nås utan det här angivna nära sambandet med den övriga fiskeriförvaltningen. Enligt min erfarenhet gäller detta i alldeles särskilt hög grad beträffande havsfisket.

Emellertid hava de sakkunniga framhållit, att de ej nu anse sig kunna föreslå upprättandet av en särskild fiskeristyreelse, varjämte de påpeka, att det framdeles torde vara en jämförelsevis enkel sak att ur lantbruksstyrelsen utbryta fiskeribyrån, om en sådan åtgärd enligt deras mening då skulle vara motiverad.

Med tanke på detta uttalande och med hänsyn till frågans nuvarande läge, anser jag mig trots min här ovan angivna bestämda ståndpunkt nu ej böra föreslå riksdagen att inrätta en särskild fiskeristyreelse.

I enlighet med de sakkunnigas förslag föreslås emellertid i den kungl. propositionen en utvidgning av lantbruksstyrelsens fiskeribyrå med en ny tjänsteman, som skulle kallas byrådirektör. Denna direktörsbefattnings förste innehavare skulle företräda havsfisket, och de sakkunniga hava tydligen tänkt sig, att sedermera en althernings skulle äga rum, så att byrådirektören vid byråchefens avgång skulle bliva byråchef, fortfarande såsom representant för den gren av fisket han såsom direktör företrädde.

Med den stora betydelse som fiskerinäringen har för vårt land, en betydelse som alltjämt är stadd i glädjande tillväxt, lära de, som driva denna näring, svårligen kunna känna sig tillfreds med denna knappa utvidgning av fiskeriförvaltningens centrala organ. Då saltvattens- och sötvattensfiskerna i regel äro oberoende av varandra och gränsen dem emellan är lätt att draga, något som de sakkunniga också medgiva, kan det ej vara lämpligt att allt fortfarande ha dem sammanförda inom samma byrå. För att byrådirektören skall kunna utföra ett framgångsrikt arbete inom den gren av fisket han företräder, synes det mig vara nödvändigt, att han får inta en såvitt möjligt självständig

ställning, och det torde i längden ej bliva fallet, då han innehar en underordnad plats inom verkets enda fiskeribyrå. För att något bättra upp saken ha de sakkunniga tänkt sig, att byrådirektören finge föredraga ärenden inom den av honom företrädde delen av fisket. Av vad departementschefen anför om arbetsfördelningen mellan de båda inom fiskeribyrån föreslagna tjänstemännen, framgår dock ej klart, om han delat denna de sakkunnigas mening. I varje fall är det ej så alldeles lätt att tänka sig, huru en föredragning genom byrådirektören i praktiken skall kunna på ett effektivt sätt ordnas. Reellt sett torde det bliva byråchefen, som har i sin hand att avgöra, när byrådirektören skall vara föredragande. Och i de fall han det ej blir, så ligga de frågor han har att handlägga så, att han först skall utreda dem för byråchefen, som ej kan förutsättas vara inne i den fråga det gäller, och sedan skall byråchefen i sin tur föredraga ärendet inför verkets chef, som ej heller rimligtvis kan äga sakkunskap på området.

Var och en torde genast inse det avskräckande i en sådan anordning. Det enda riktiga synes här vara att taga steget fullt ut och i stället för den föreslagna byrådirektören inrätta en ny byrå för saltvattensfisket med en byråchef till att handhava hithörande ärenden. Sötvattensfisket skulle sortera under den nuvarande fiskeribyrån. Detta är så mycket naturligare, som salt- och sötvattensfiskerna gent emot varandra i regel intaga en fullt fristående ställning.

Enligt detta förslag skulle alltså de båda grenarna av vår fiskerinäring inom den centrala förvaltande myndigheten företrädas av två jämnställda byråchefer med var sin byrå. Och det lär ej kunna fränkommas att såväl fiskets, enkannerligen havsfiskets, stora betydelse som måhuru om dess fortsatta utveckling kräva en sådan representation inom statsförvaltningen. Den ökning i kostnaderna, som härigenom skulle uppstå, är relativt så liten, att den ej rimligen kan få utgöra något hinder för dess antagande.

Ökningen torde inskränka sig till skillnaden mellan byråchefslönen och den för byrådirektören föreslagna lönen, eller 2,300 kronor, samt den ökning i vikariatsersättningen, som kan bliva en följd av förslagets antagande.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att, i stället för den av Kungl. Maj:t i lantbruksstyrelsens fiskeribyrå föreslagna byrådirektörsbefattningen, inrätta en ny byrå

för saltvattensfisket med en byråchef som chef och att besluta sådan höjning i den av Kungl. Maj:t föreslagna ordinarie staten för lantbruksstyrelsen, som härav påkallas.

Stockholm den 7 maj 1918.

K. A. Andersson
i Fiskebäckskil.
